

Lumină

8

1968

ANUL XIX

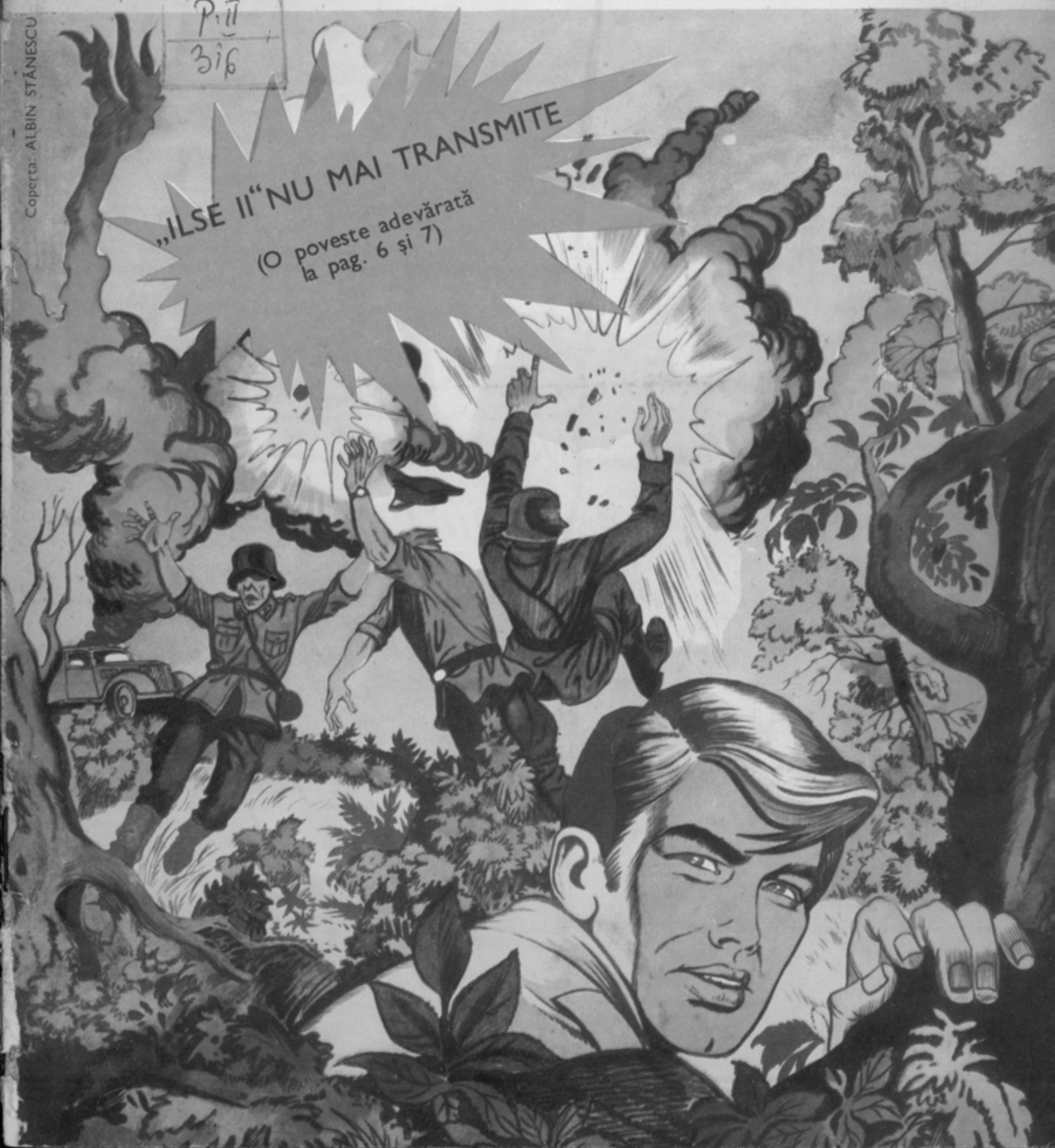
REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

P. II
316

„ILSE II” NU MAI TRANSMITE

(O poveste adevărată
la pag. 6 și 7)

Coperta: ALBIN STĂNESCU

Lucian vă răspunde

Lizica Panaiteanu în loc de scrisoare mi-a trimis un desen ca din el să înțeleg cum se simte în vacanță. Vi-l arăt și vouă. Mi se pare foarte simpatică forma asta de corespondență.

De cîtă vreme sora mea mai mare face pe misterioasă și umblă cu tot felul de secrete. În fiecare seară scrie într-un caiet pe care, ca să-și dea importanță, l-a numit «Jurnal». Ce fel de soră îmi este dacă are secrete față de mine și nu mă lasă să-i citesc însemnările, mi se plînge Dan Mihai, elev în clasa a II-a Pitești.

Dănuț, poate ai să te miri, însă nu-ți pot da dreptate. Nu este frumos să răscolești nici măcar în sertarul altcuiva, dar mite în sufletul altcuiva, chiar dacă acel altcineva îți este rudă. În «Jurnal» sora ta stă de vorbă cu ea însăși, se analizează, își exprimă toate frământările sufletești. Tu ești mic și nu numai că citindu-i «Jurnalul» n-ai să înțelegi prea multe lucruri, dar s-ar putea să simți nevoia să le povestești și prietenilor tăi de joacă și să faci haz împreună. Dar, mai mult, te sfătuiesc, Dănuț, să îți și tu un caiet de însemnări zilnice. Vei avea numai de cîștigat. În primul rînd în fiecare seară îți vei da seama dacă ceea ce nu și de ce. În fiecare seară respectiv ai reușit sau nu și de ce. Tot ce te-a bucurat sau te-a întristat va merita, de asemenea, să-l înregistrezi în jurnalul tău. Fiind preocupat să te exprimi scurt și clar, vei învăța cu timpul să te exprimi în scris în fraze corecte. frumose. Să știi, Dănuț, mulți oameni de seamă români și străini au avut «Jurnale» cînd erau mici.

cîteva titluri care vor apărea:
— CU CE FEL DE MAȘINI VOR CĂLĂTORI OAMENII ÎN ANUL 2000?
— UN ROMÂN, PRIMUL AVIATOR DIN LUME CARE A PILOTAT AVÎND PICIOARELE AMPUTATE
— MARINAR PE UN TRANSPORT OCEANIC (file de jurnal)
— VIKINGII, VITEJII NORDULUI

— Lui Mircea Toduță,

Vică Dimitriu, Dana Trandafir
și celorlalți copii

care întreabă

ce cărți frumoase

ar putea citi în vacanță

le recomandăm.

Ionuț Ștefan (Sighet) care a plecat în vacanță la unchi săi mă întreabă ce să-i aducă la întoarcere mamei ca amintire.

Ionuț, dacă ești la mare și ai bani puțini, culege scoici mitite, cît mai frumoase colorate și înșiră-le pe o ață formează o brățară. Dacă ești la munte, alege cîteva conuri de brad sau preșeză o floare mai deosebită, sau caută o pietricică mai aprins colorată. Din asemenea amintiri care nu costă bani, mama va înțelege că te-ai gândit la ea și că ți-a fost dor și nici nu-ți închipui cîtă bucurie îi vei face.

DE
VORBĂ
CU CITITORII

ELENA HORNEA ADRIANA — cl. a III-a D, Șc. gen. nr. 156, București — a absolvit anul școlar cu media 9,93.

CÎMPEAN OVIDIU — cl. a III-a, Șc. gen. nr. 1, Tirnăveni — a absolvit anul școlar cu media 10.

Și acum surpriza: în numărul din septembrie al revistei «Luminița» va începe un «Mare concurs» dotat cu nenumărate premii. Amănunte veți găsi în numărul viitor al revistei.

Johnny
Bomba

Lucurești

20 000 DE LEGHE PRIN ȚARA

Era vineri seara, eu mă legănam în fotoliul balansoar, căutînd în «Cartea turistului», un traseu pentru o excursie convenabilă, iar Bogdan se juca afară, în dreptul casei.

Nici nu știu cînd a intrat. Se așezase la biroul meu și-și făcea de lucru cu lupa filatelică. Colectionează timbre. Eu i-am dat ideea asta. I-a plăcut foarte mult și lucrurile decurg astfel: eu alerg după timbre, le așez în clasor, fac și schimburi, iar el se laudă în dreapta și-n stînga că e filatelist.

— Lasă lupa, i-am spus, ai s-o spargi. Nu umbla la timbre, ai să le distrugi zimții.

— Nu umblu.

Am întors capul spre el, să verific. Privea un fel de cerc.

— Unde-ai mai găsit și drăcia asta?

— E din os!

— Eu te întreb unde ai găsit-o! Are urme de pămînt, o să te zgîrîi și țărîna asta e plină de microbi!

— Am găsit-o în pămîntul de flori pe care ni l-a adus nea Sterică de la marginea orașului.

— Hm, am spus eu, vino mai aproape. Ia să vedem. Da, e din os. O brătară din os. Are vreo patru mii de ani. Nimic deosebit: pe vremea aceea, podoabele astea erau foarte răspindite. Du-te și te joacă.

Și continuai să răsfoiesc «Cartea turistului».

Bogdan mă privea cu un fel de muștrare tăcută. Deodată, îmi dădui seama că nu mai eram singuri. Puteam să jur, după boarea caldă pe care o simțeam în ceafă, că în spatele meu răsărise Ușurelu, și nu era exclus ca să dau în secunda următoare ochii și cu Mitică. Ei apăreau ori de cîte ori Bogdan avea o nedumerire.

— Stai cuminte, cerbule, am spus eu, să nu dărimi lampa cu coarnele. Hai, Mitică, hopa sus!

— Respectele mele, domnule, zise Mitică. Ce mai faceți?

Nu-l întrece nimeni pe Mitică în materie de politețe.

— Bine. Ia spune, Mitică, ce părere ai despre brățara lui Bogdan?

Mitică o privi cu luare-aminte și oftă:

— Foarte frumoasă! Îmi amintește de tinerețe. Vorba cîntecului: foaie verde de dudău, că eram și eu flăcău, iar acum sînt moșneag rău!

— Ce vorbești, Mitică, tu ai 4 000 de ani?

— Ba și mai mult! zise el, serios. Eu sînt un basm, o baladă! Ce poate fi mai vechi decît ele?

Cercetează brățara de os:

— Bucureștiul, cînd brățara asta era pe brațul unei femei, nu semăna de loc cu ce știți azi despre el.

— Mitică, observ eu, ce legătură are asta cu Bucureștiul? E un oraș foarte tînăr în comparație cu brățara. Abia

în anul 1459...

— Știu, vrei să spui că de atunci datează primul act în care e vorba despre București.

— Da, hrisovul acela al lui Vlad Țepeș.

— Bine, zise Mitică. Bogdane, pune brățara pe mînă. Așa. Acum sucește-o nițel...

Bogdan făcu întocmai... și, cît ai clipi, zidurile din jurul nostru se topiră. Nici urmă de mașini, prăvălii, biciclete, antene de televiziune, tramvaie... Copaci și ierburi cît vedeai cu ochii și stoluri de case cu acoperiș din stuf. Am clipit uimit: eu și Bogdan aveam în locul hainelor cîte o blană. La umăr, arcuri. La șold, cîte o tolbă cu

săgeți și în mînă cîte o toporișcă de piatră.

— Sîntem și acum tot în București, dar în *neolitic*, cu vreo 2 000 de ani înaintea erei noastre, ne anunță Mitică, victorios.

— Vrei să spui că pe teritoriul de azi al orașului au existat așezări omenști din cele mai vechi timpuri?

— Exact! Și, ca să-i dăm lui Bogdan o formulă științifică, o să-i spunem că strămoșii noștri trăiesc aici încă din *paleolitic*, adică din epoca cea mai veche a pietrei.

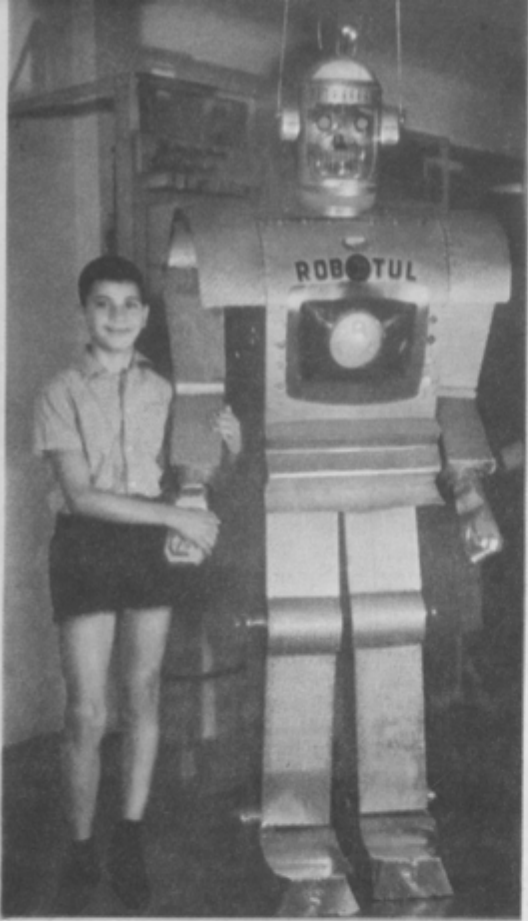
Ne-a dus într-o colibă mai arătoasă. Acolo erau strînși mai mulți oameni, îmbrăcați ca și noi. Șef părea să fie o femeie între două vîrste, foarte autoritară. Ei toți se uitau respectuoși la o statuie înfățișînd, de asemenea, o femeie. Bogdan ar vrea să-i învețe o mulțime de lucruri — matematica, scrisul, istoria. Nu înțelegeam limba lor, dar îi simțeam nespus de aproape, au sentimentele noastre, Dîmbovița sau Colentina curge sub ochii lor ca și sub ai noștri.

— Priviți, spune emoționat Mitică, ceea ce vedeți va fi în secolul XX ceva unic în lume! E statuia Zeitei de la Vidra! În 1968 o să poată fi văzută la Muzeul orașului București!

Bogdan se grăbește să răsucească brățara, pentru că oamenii, observîndu-l pe Ușurelu, începuseră să umble la tolbele cu săgeți și riscam să-l vedem în frigare. Prin fața noastră zboară secolele: locuințele sînt mai solide, uneltele din piatră sînt înlocuite cu cele din bronz și apoi cu uneltele din fier, apar dacii, «cei mîndri și liberi», și romanii, fala antichității

Ilustrații: D. DOBRICĂ

întregii lumi. În fine, începem să înțelegem limba celor din jur, e din ce în ce mai asemănătoare cu limba română de azi.

Bogdan oprește brățara tocmai în secolul XV. În jurul nostru turnuri cu crenele la care străjuiesc ostași în zale tari. În ateliere se lucrează fierul și stofele, la mănăstiri se scriu cronici, brutarii coc piine, negustorii te

îmbie cu tot felul de bunătăți, pretutindeni e o ordine și o curățenie de mai mare dragul.

— Domnia lui Vlad Țepeș. Domn strașnic! Cu el, țara nu se teme nici de turci, nici de cămătari, nici de hoști! E anul 1459, când domnul semnează vestitul hrisov în care pentru întâia oară apare numele orașului nostru. Hai, repede, Bogdane, să trecem în alt secol, că lui Țepeș nu-i plac oamenii care umblă fără treabă și te pomeniști că ne mustră în felul său original!

Și iată-ne în secolul XIX. Bucureștiul nostru e acum un oraș mare, trebuie să apelăm la serviciile lui Ușurelu, și ne suim în spinarea lui, să ne poarte pe străzi și prin piețe. În dealul Cotrocenilor cinăm la un foc de tabără cu pandurii lui Tudor. Noaptea care urmează e lungă de câteva decenii și ne trezim pe alt deal, al Filaretului, unde zecile de mii de bucureșteni emoționați jură să respecte și să îndeplinească programul revoluției din 1848. Ceva mai târziu sîntem pe al treilea deal celebru — al Spirii, unde o mină de pompieri rezistă eroic unei întregi armate otomane.

Minunat oraș! Acum, lui Bogdan nu-i mai dă mîna să facă paradă de cunoștințele lui. Elevii de la Colegiul «Sf. Sava» studiază matematicile superioare, filozofia, limbi străine. Într-un rînd ne amestecăm în mulțimea care aclamă înființarea Universității. Apoi hoinărim pe podul Mogoșoaiei, viitoarea cale a Victoriei, cumpărăm reviste și ziare în care citim operele unor scriitori tineri: Mihai Eminescu,

Al. Macedonski, B.P. Hasdeu, Ion Slavici, I.L. Caragiale... Bucureștiul e unul dintre primele orașe din lume ale cărui străzi sînt luminate de felinare cu gaz.

Nu ne mai sîturăm privind în jurul nostru. Vedem primele automobile și intrăm într-un cinematograf la numai un an de cînd la Paris frații Lumières și-au prezentat invenția. Ușurelu se simte din ce în ce mai nelalocul său pe străzi și, intrînd în tumultul secolului XX, ne întrebăm dacă n-ar trebui să-i punem număr de circulație.

Dar nimeni nu ne observă. Bucureștenii sînt preocupați. Ei inventează tipuri de avioane, construiesc fabrici, deschid bulevarde, scriu simfonii. Și în tot acest timp, cei mai buni dintre ei luptă cu dîrzenie pentru ca de roadele acestei munci să se bucure propriii lor fii, nu bogătașii. În 1944, muncitorii și armata își fac dreptate cu armele și... nu mai e nevoie ca Bogdan să răsucescă brățara: ne-am reîntors în epoca noastră! Lumini blînde scaldă orașul, automobilele curg ca un fluviu pe roți, jur-împrejurul orașului strălucește corola de cartiere noi, cu blocuri înalte: Drumul Taberei, Balta Albă, Berceni, Titân, Grivița... Duminica asta nu ne ducem nicăieri! O să ne plimbăm pur și simplu prin București! Colindăm largile bulevarde, mîncăm înghețată — Mitică e mare amator de înghețată, mîncă atît de multă pînă îl doare burta pe... Bogdan, iar Ușurelu pășește demn, privind cu indulgență automobilele. Mulți oameni au mașini, dar numai noi avem un cerb!

OVIDIU ZOTTA

"ILSE II" NU MAI TRAN

Din paginile de față veți afla despre fapta de eroism a locotenentului Alexandru Ștefănescu, care în noaptea de 24 august 1944, dînd dovada unui curaj extraordinar, a înflăcăratei iubiri față de patrie, a aruncat în aer postul de radio german «Ilse II», care se afla în pădurea Tunari de lingă București. În felul acesta trupele germane care se aflau în București nu mai puteau cere ajutoare și întăriri, iar armata română reuși, în cîteva zile, să curețe capitala noastră de hitleriști. Locotenentul Alexandru Ștefănescu avea doar 22 de ani. Iată cum își amintește acum despre primejdioasa misiune pe care a îndeplinit-o cu eroism!

...Am ocolit pădurea Băneasa, ocupată de nemți, ajungînd la canton după ce pe ultima parte a traseului am alergat, deoarece intrasem în criză de timp. Trebuia să ajung la împrejmuirea postului de radio cu cîteva minute înainte de ora 24, cînd se schimbau santinelele și patrulele fasciste... Ajuns la gardul de sîrmă ghimpată, după ce am legat cu sfoară capetele de sîrmă ale porțiunii ce urma să o tai, pentru a nu face zgomot și a nu alarma santinelele hitleriste, am pătruns la ora 0 în fișa în care patrulau hitleriștii. Postul «Ilse-II» avea instalate santinele fixe și patrule cu ciini lupi dresați. Santinelele se schimbau tocmai cînd ajunsesem eu acolo, iar patrulele se îndreptau către interiorul «Lagerwaldului» pentru a da hrană ciinilor... Mai aveam deci cîteva minute pentru a pătrunde în incinta postului... Mi-a apărut însă un obstacol neprevăzut: «Ilse-II» avea, în exterior, încă o împrejmuire de sîrmă ghimpată, iar la 3 metri de ea un gard de lemn, înalt de peste 2 m și ridicat puțin de la pămînt... Săpînd cu pumnalul, am adîncit spațiul dintre gard și pămînt, pe unde m-am strecurat în interior... Grupurile electrogene mergeau în plin. În fața mea, depozitul de carburanți al stației. Mecanicul adusesse căruciorul pe care era instalat rezervorul cu ajutorul căruia trans-

portase la grupurile electrogene combustibilul de la depozitul de carburanți. A luat un bidon de ulei și s-a reîntors. În timpul acela am observat că stația n-avea decît două grupuri electrogene. Am fixat atunci o încărcătură la conducta de la baza unuia dintre rezervoare, care avea de jur împrejur un taluz din saci de nisip. Am aprins fitilul mai întîi la această încărcătură.

Mai aveam numai cîteva zeci de secunde în care trebuia să plasez celelalte încărcături la grupurile electrogene.

Stația «Ilse-II» era luminată. Eu mă găseam în umbra proiectată de coroana bogată a unui copac. În jurul stației era puțină mișcare. Între grupurile electrogene și stație se afla o platformă pe care se găseau garate cîteva autoturisme, motociclete și unul sau două autocamioane.

...Sosise momentul cel mai critic... Mecanicul se ducea cu bidonul de ulei gol spre rezervoarele de combustibil ale stației. Santinela de la grupurile electrogene stătea rezemată de un stejar și privea, dusă pe gînduri, în direcția Bucureștiului... Mai aveam cîteva clipe și fitilul de la prima încărcătură, arzînd încet, se apropia de sfîrșit... M-am furișat pe cei cîteva metri și am plasat una dintre încărcături între rezervor și dinamul de la primul grup electrogen, apoi am aprins fitilul Bickford. Aceeași operație am repetat-o și la cel de-al doilea grup electrogen...

Fără să mă zăresc, mecanicul se întorcea îndreptîndu-se spre mine... M-am rostogolit sub primul autoturism. De aici, căutînd să mă îndepărtez, am trecut sub al doilea, apoi sub al treilea turism, ajungînd la al patrulea care era un «Horch» de comandament... Chiar în acel moment a explodat încărcătura de la rezervoarele de combustibil ale stației, producînd un incendiu.

Aproape instantaneu s-a produs și explozia celorlalte două încărcături... Și ele au provocat incendii. Auzeam tropote de cizme, ordine

scurte, țipete, porniri de motoare... Hitleriștii, voind să salveze autoturismele, motocicletele și autocamioanele, le-au evacuat în grabă de pe platformă.

...Eram fericit!... Îmi îndeplinisem misiunea!...

Dar am întrevăzut și posibilitatea de a mă salva: m-am fixat bine cu picioarele pe una din trombele diferențialului mașinii sub care eram, iar cu mîinile de traversa pe care se fixa cutia de viteze și axa cardanică...

Motorul mașinii s-a pus în funcțiune. Mașina a smucit și a pornit... A ieșit în viteză din incinta postului

MSMITE

Fragment din «Ilse-II» nu mai transmite
de lt. col. în rezervă **ION GH. PANĂ**
După «Magazin istoric» nr. 5/1967.

«Ilse-II» și a luat-o pe una dintre aleile pădurii. În timpul deplasării am pierdut foarfeca de tăiat sîrmă ghimpată și capela, iar crucea cardanică mi-a fracturat falangele degetului mic și inelarul mîinii drepte. Cum mașina de care eram agățat ieșise prima din incinta postului, ea a pătruns cel mai mult în pădure.

Cu toate că la mîna dreaptă a-veam dureri aproape de nesuportat și că în timpul mersului mai eram uneori și tîrit cu spatele de pămînt, totuși nu m-am desprins de mașină. După un timp, aceasta s-a oprit ca și celelalte de altfel. Apoi a sosit o motocicletă...

Am auzit cîteva ordine, iar mașinile au început să se întoarcă la post... Ultima era mașina de care mă agățasem și care fusese prima la ieșire. În momentul cînd a dat înapoi ca să se întoarcă, ajungînd cu spatele în tufișul de pe marginea aleii, mi-am dat drumul și astfel am rămas pe loc.

După aceea m-am strecurat prin pădure pînă la marginea ei, apoi, prin niște lanuri de porumb și culturi de lucernă, am fugit spre satul Pipera. Din depărtare se auzea lătrat de cline pe care îl simteam aproape... M-am culcat... Am pus urechea la pămînt... Era și

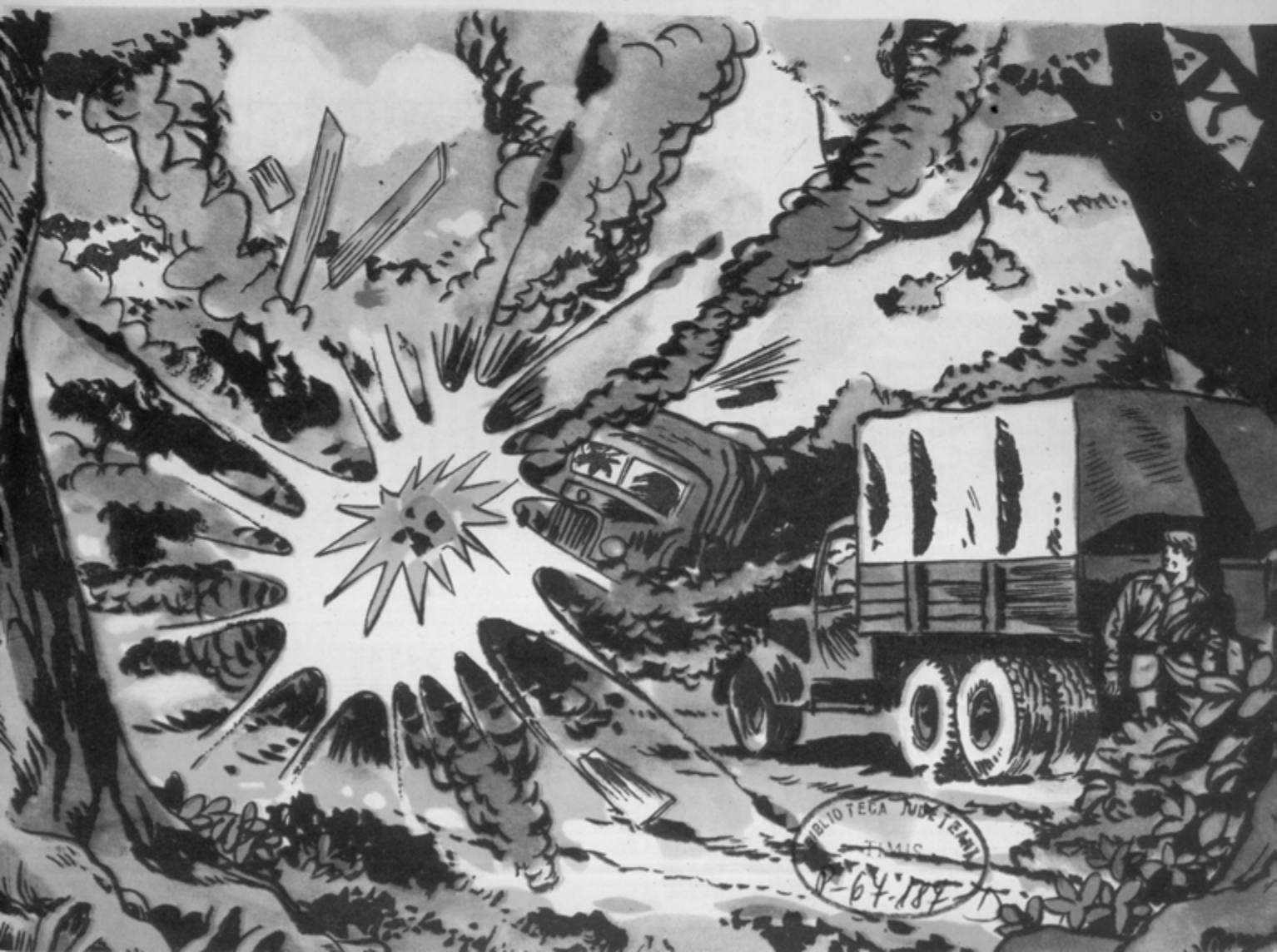
zgomot de pași... Am ieșit din porumbiște, am trecut șoseaua care leagă pădurea Tunari de satul Pipera. Și cum vîntul adia dinspre vest către est, m-am întors circa 30 m, după care m-am trîntit într-un șanț al șoselei.

În momentul cînd ciinele cu însoțitorul lui a apărut pe șosea, urmat de doi S.S.-iști, am scos cuiul de siguranță de la grenadă, am declanșat sifonul, am numărat pînă la 5 și am aruncat-o. Grenada a explodat în aer deasupra patrulei. Imediat am deschis focul cu pistolul mitralieră, deși nu mai era nevoie... Grenada își făcuse efectul din plin.

M-am ridicat din șanț și am început iar să fug spre aerodromul Pipera. Am trecut calea ferată București-Constanța.

Am ajuns la elementele înaintate din sectorul batalionului de parașutiști români.

După circa o oră m-am prezentat șefului meu, căpitanul Dragoș Georoman, căruia i-am raportat despre îndeplinirea misiunii.

Scrisă și desenată de copii din orașul vacanțelor Constanța

REPORTERI SPECIALI:

Lazar Lucian și Prihotin
Doina
pionieri în clasa a V-a,
Școala generală nr. 4

INTERVIURI

— Cum te numești?

— Sandu Vasile, elev la
Școala generală nr. 40 din
București.

— Ce ai tu în sticluta a-
ceasta?

— În această sticlută este
bronzol, iar în acest mo-
ment ung un foarte bun
prieten, să nu se prăjească
prea tare, dar să-l prindă
soarele frumos.

— Te vād că ești pe plajă

și totuși stai îmbrăcat. De
ce?

— Ieri m-am bronzat prea
mult și mă ustură pielea.

— Ce amintire o să ai
cînd te vei întoarce acasă?

— Vreau să-mi fac o co-
lecție de scoici adunate de
mine.

— Cum te numești?

— Ardeleanu Dorin și sint
de la Școala generală nr. 111
din București.

— Eu am vizitat Muzeul
arheologic din orașul vos-
tru și cel mai mult din acest
muzeu m-a impresionat Șar-
pele fantastic. Am să le
povestesc și prietenilor mei
ca să vină și ei să viziteze
muzeul.

— Foarte bine. Și cum te
numești?

— Șopteleii Viorel și sint
din Negrești.

GAZDELE SÎNT ARHEOLOGI

PIONIERII CERCULUI DE
ARHEOLOGIE DE LA
ȘCOALA GENERALĂ NR. 14.

— Mi se pare că tu vii
pentru prima dată la mare.

— Da și dacă vrei să știi
cum mă cheamă, sint Roșu
Viorica, Școala generală
Piopeni. Mi-a plăcut mult
locul unde prind pescarii
pește.

— Ai făcut plajă?

— Am făcut cam prea mult
din prima zi și mă ustură un
umăr îngrozitor.

— Ți-e dor de-acasă?

— Da, mi-e tare dor de
părinții mei, cu toate că-l
doar o zi de cînd am sosit
aici.

— Cum te numești?

— Laurențiu Casapul

— Ți place în tabără?

— Îmi place foarte mult
dormitorul, are saltele moi!

— Să înoți știi?

— Nu știu să înot.

— Saltelele moi sînt de
vină?

— Poftim? Țăăă...

Infățîșindu-l pe cavalerul trac
găsită de pionierul Chirculescu
Vasile. Din 1966, de cînd s-a
înființat cercul nostru arheolo-
gic, căutam mereu, uneori ne
repezim înfiorați chiar și la un
ciob.

Mai e și povestea paloșului,
se grozăvea cu el un băiat
într-o seară de carnaval, duela,
noi în jurul lui. Se mira de
altă succed, făcea niște sal-
turi arifitice, dar pe noi paloșul

Tărmuri de vis

Privim adeseori întinsul mării
Și-n cîntul ei adine, răscolitor,
Visăm la viitorul luminos al țării
Strîns împletit cu-al nostru viitor.

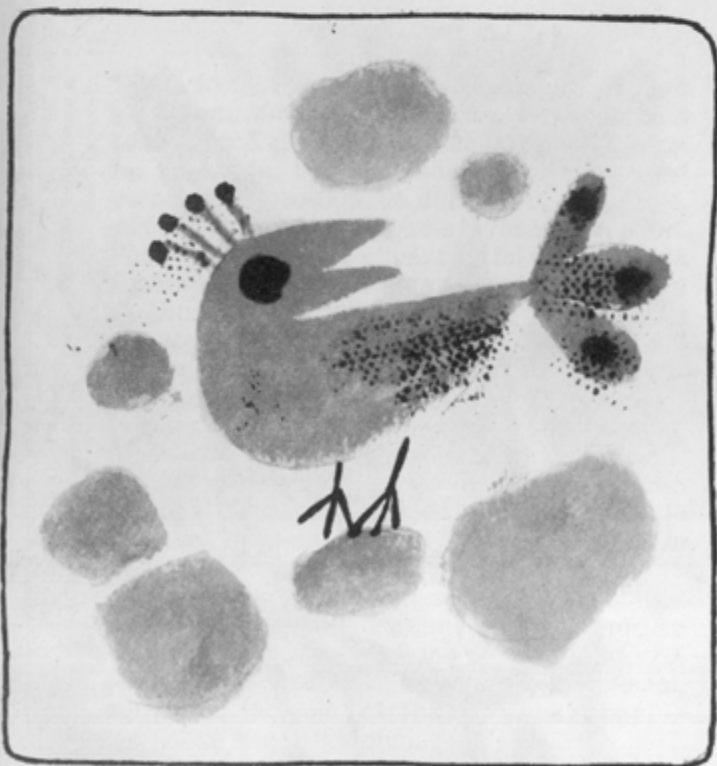
Tărmuri de vis ni se deschid în față
Spre care navigăm voioși cîntînd;
Un cînt al fericirii — un cînt de viață
Desprins din roșii cravate fluturînd.

POPESCU VIORICA
clasa a VI-a, Școala
generală nr. 7

ACVARIU — Denislav Cetin
Școala generală nr. 11

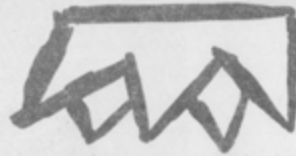
CONTINUAREA ROMANULUI FOILETON
„AVENTURILE LUI ADRIAN“
O VEȚI GĂSI ÎN NUMĂRUL VIITOR.

COLECȚIA „CARTEA MEA
FRUMOASĂ“
Nr. 7

**EMIL
GIRLEANU**

1878 — 1914

— Oaaci

cea dinții, taie tăcerea dimineții.
trunză; și-ntr-un avânt de recunoștință ea,
câteva clipe. Apoi, de bucurie, sare pe o altă
Broscoței nu-i vine să creadă. Mai stă așa
și trece, măreț, mai departe.
te. Ridică piciorul, o pășeste disprețuitor,
din ochi în fundul apei și nici n-o mai zăres-
a bălții, că, de la o vreme, parcă o pierde
mică, atît de neînsemnată această vîietate
neată e mărinimos. Ș-apoi i se pare atît de
Cocostîrcul c vede și înțelege. Dar dimi-
și așteaptă sfîrșitul.
pe ea. Inima i s-a oprit.
bă dintr-o dată balta și, dimpreună cu balta,
atingînd cerul, cu pliscul lung, larg, să soar-
man. În spaima ei îl vede uriaș, cu capul
ochii mari deschîși cîtă la cumpîitul dus-
încrămînt pe piciorusele de dinapoi: cu
dimineții. Cînd l-a văzut, bîta broscuța a
se bucură și ea de frumusețea și răcoarea
privește. Pe frunza unui nufăr o broscuța
Deodată se oprește; încordează gîtul și
pînă sub aripi.

7
picioarele în unda rece, care-i trimite flori
simte nici o altă dorință decît să-și scalde
mult. E răcoare, și răcoarea îl închină. Nu
ca și cum ar fi dat peste ceva ce căuta de
oprește de se uită, ispititor, în fundul apei.
Din cînd în udă pliscul; uneori se
ca niște lujere, trupul lui se leagănă agale.
A intrat în balta. Pe picioarele lungi, subțiri
Cocostîrcul s-a sculat cu noaptea-n cap.
tot liniște necîntîită de rai.

de argint dă strălucire stufărișului. Peste
potire plutitoare, curg raze de aur. Un colb
de galbeni între trestii. În nufăr, ca-n niște
turi de oglinzi; colo, plăci de oțel; comori
minuni. Pe fața apei scilipes, ici, sfărma-
În revărsat de zori, pe balta, lumina face

MĂRINIMIE

CĂPRIOARA

Pe mușchiul gros, cald ca o blană a pămîntu-
lui, căprioara stă jos lingă iedul ei. Acesta și-a
întins capul cu botul mic, catifelat și umed, pe
spatele mamei lui și, cu ochii închiși, se lasă
dezmiardat. Căprioara îl linge, și limba ei subțire
culcă ușor blana moale, mătăsoasă, a iedului.
Mama îl privește și-n suflul ei de fugarnică
încolțește un simțămînt stăruitor de milă pentru
ființa fragedă căreia i-a dat viață, pe care a
hrănit-o cu laptele ei, dar de care trebuia să se
despartă chiar azi, căci vremea înțercatului
venise de mult încă. Și cum se uită așa, cu ochii
îndurerați, din pieptul căprioarei scapă un mu-
get înăbușit de durere: iedul deschise ochii.
Căprioara se îmbărbătează, sare în picioare și
pornește spre țăncurile de stîncă, din zare,
prihtre care vrea să-l lase rătăcit. Acolo, sus,

oara conţineşte fuga; păseşte încet, prevăzătoare. Trece din poiană în poiană, intră apoi sub bolii de frunze, pe urmă prin hrube adânci de verdeaţă, pînă ce pătrunde în inima întunecată ca un iad, a pădurii.

Si-au mers mult așa, pînă ce au dat în sfîrșit de luminis. Iedul, bucuros, o la înainte sărînd. Dar în aceeași clipă căprioara se oprește, ca de-o presimțire, adîmeciînd. În fața ei, de sub o cetină, ochii lupului strălucneau iacomii. Un salt și iedul ar fi fost sfîșiat. Atunci căprioara dă un zbieret adînc, sfîșietor, cum nu mai sosesse încă, și, dintr-un salt, cade în mijlocul umînșului. Lupul, văzînd prada mai mare, uită iedul și se repede la ea...

Prăbûșită în singe, la pămînt, sub colții fiarei, căprioara rămîne cu capul întors spre iedul ei. Si numai cînd acesta, înspăimîntat, se topește în adîncul pădurii, căprioara simte durerea, iar ochii i se tulbură de apa morții.

Ilustrații: D. DOBRICĂ

Virteful și-a făcut gustul, și-n mijlocul unui aripă.

le, și-a văzut că poate zbura și fără să dea din

la luat virteful pe sus, și-a strîns și el piciorușele, ca două neghinuțe. Cărbuș de primăvară. Cînd mittel, castaniu, cu aripile fragede, cu ochișorii hirtii, de pe-o ramură luă un cărbuș, un cărbuș în cale. Și dacă de pe jos fura flori, pene și curți și livezi, luînd cu el tot ce găsea mai ușor în pămînt, apoi a pornit-o, tehu!, peste cîmp.

S-a iscat un virte! ca din senin. S-a înșurubat

SĂRĂCUTUL...

re, își fortacă aripile de cîteva ori în pămînt: își dădeau binețe. Cucoșul s-a dus, curcanul se feri parcă să nu calce cărbușul, cînd îl ajunse, și acesta, bietul, răsufilă: «Bine c-am avut noroc!» Dar deodată, de după gard, sări, mare, cu coada rotundă cît soarele la răsărit, un păun. Paserea se legănă o clipă, apoi își șterse coada și zbură în drum. «De asta nu mai scap!», crezu cărbușul. Păunul s-a apropiat, l-a răsturnat cu ciocul pe spate, apoi iar l-a întors cum îl găsise, și, lăsîndu-l, își văzu de drum. Cărbușului nu-i venea să-și creadă ochilor că mai e în viață. Dar uite: colo e drumul, sub el hîrtia, pe dreapta gardul — trăiește. Ia să zboare acum, cît putea mai repede de-acolo pe vreo creangă de copac. Să-și încerce aripile. Și le desfăcu. În clipa aceea un pui de sturz, mai mărișor ceva decît o nucă, zbură spre el. «Ei! De așa paseri mici, mai de seama mea, mi-i drag și mie», gîndi cărbușul, pregătindu-se chiar să dea sturzului «bună ziua». Dar sturzul se lăsă lingă bucățica de hîrtie, deschise pliscul, apucă, cu lăcomie, cărbușul, și hap! hap! — mai să se înece, îl înghiți.

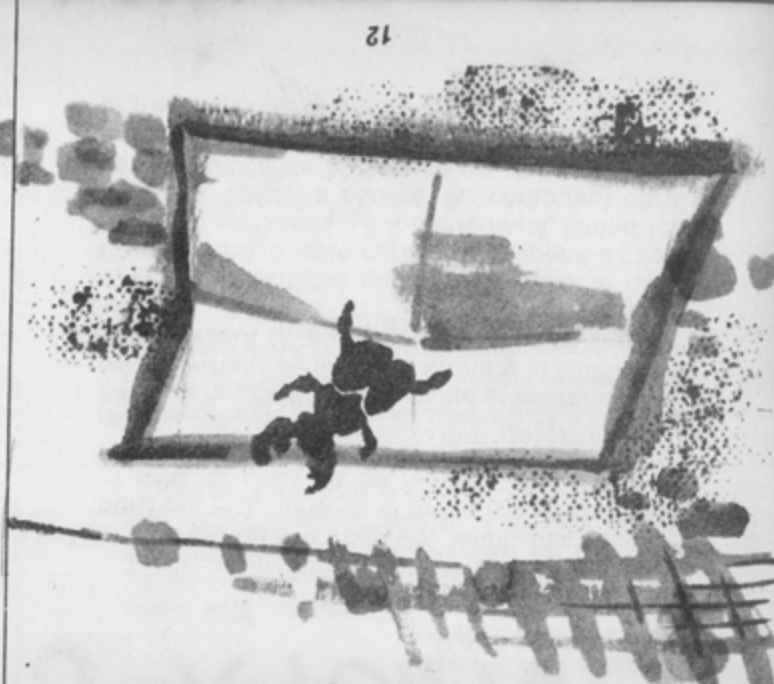
Sărăcuțul cărbuș!

De pe gard, o vrabie, care văzuse multe în viața ei, își așezase puișorii în rînd, să privească, de cum zărise cărbușul jos. Și acum își lua zborul într-alt loc, strîngîndu-și după dînsa odraslele care duceau în minte o învățătură mai mult.

Și iedul ! se ține volinicește de urmă; doar la săriturile ametoitoare se oprește, cite o clipă, ca și cum ar mirosi genuna, apoi se avintă ca o săgeată și, behăind vesel, zburdă de bucurie, pe picioarele subțiri ca niște lujere. Dar trebuie să scoboare, să străbată o pădure, ca să urce din nou spre țăncuri. Căpri-

e păzit și de dușmănia lupului, și de iscusința vânătorului, căci pe muchile prăpastiilor acelor numai ele, caprele, puteau a se încumeta. Acolo, l-ar fi știut ca lîngă dînsa. Dar pînă la ele erau de străbătut locuri pline de primejdii. Căprioara își azvîrle picioarele în fugă fulgerătoare, în salturi îndrăznețe — să încerce puterile iedului.

tu în platoșă, cu pîntenii arcuți, venea un cucuș. «Ii! Scap de unul și dau peste altul, își zise cărbăușul; asta mă-nghite!» Cucușul s-a apropiat, s-a uitat cu un ochi la cărbăuș, și-a trecut mîndru înainte. «Am scăpat!», gîndi cu bucurie cărbăușul și se întoarse să privească după cucuș. Atunci încrămeni de spaimă. Din celălalt capăt al drumului sossea un curcan. Cărbăușul se făcu mai mic decît era, ținîndu-și sufletul:

«Acum chiar c-am pățit-ol!» Cînd ajunse curcanul în dreptul cucușului, se înroți, își roși mărgelile și își dădu capul pe spate; iar cucușul scoase pieptul și mai în afară, se înălță în picioa-

A stat o vară la noi în casă, mama puneă flori în ei pen-
tru că, știți, nu e mare deose-
bire între acest vas și cele
pe care le fac astăzi meșterii

Desen de Vereș Aurel, Școala generală nr. 17

O echipă de cercetători și specialiști din rândurile pio-
nieriilor Orașului Vacanțelor a cules datele amănunțite
pentru întocmirea cît mai exactă a acestui document.
El vine cu lămuriri asupra unui colț foarte albastru din
lumea copiilor și este destinat tuturor oaspeților mici
sosiți la Constanța în vacanța mare.

GEOGRAFIE: Fără să fie trecut pe vreo hartă a oamenilor
mari, «Țărul copilariei» există cu adevărat și este scaldat
de apele Mării Negre pe o lungime de peste una milă marină,
între dimbul spre Mamaia și punctul «Potcoava».

POPULAȚIE: «Țărul copilariei» se află în stăpînire voioasă
a copiilor. Ei cunosc fiecare palmă de nisip și fiecare piatră,
locurile cu pești sau unde se înoată cel mai bine; le-au dat
nume, le-au născocit istorii. Ca dovadă, multe din numirile
mai vechi sînt știute aici și de oamenii mari, care au fost copii.

SCHITA HĂRȚII — Tatul Florin

ÎNOTĂTORI ÎSCUSIȚI — Nicola Vio-
rica și Borcea Constantin

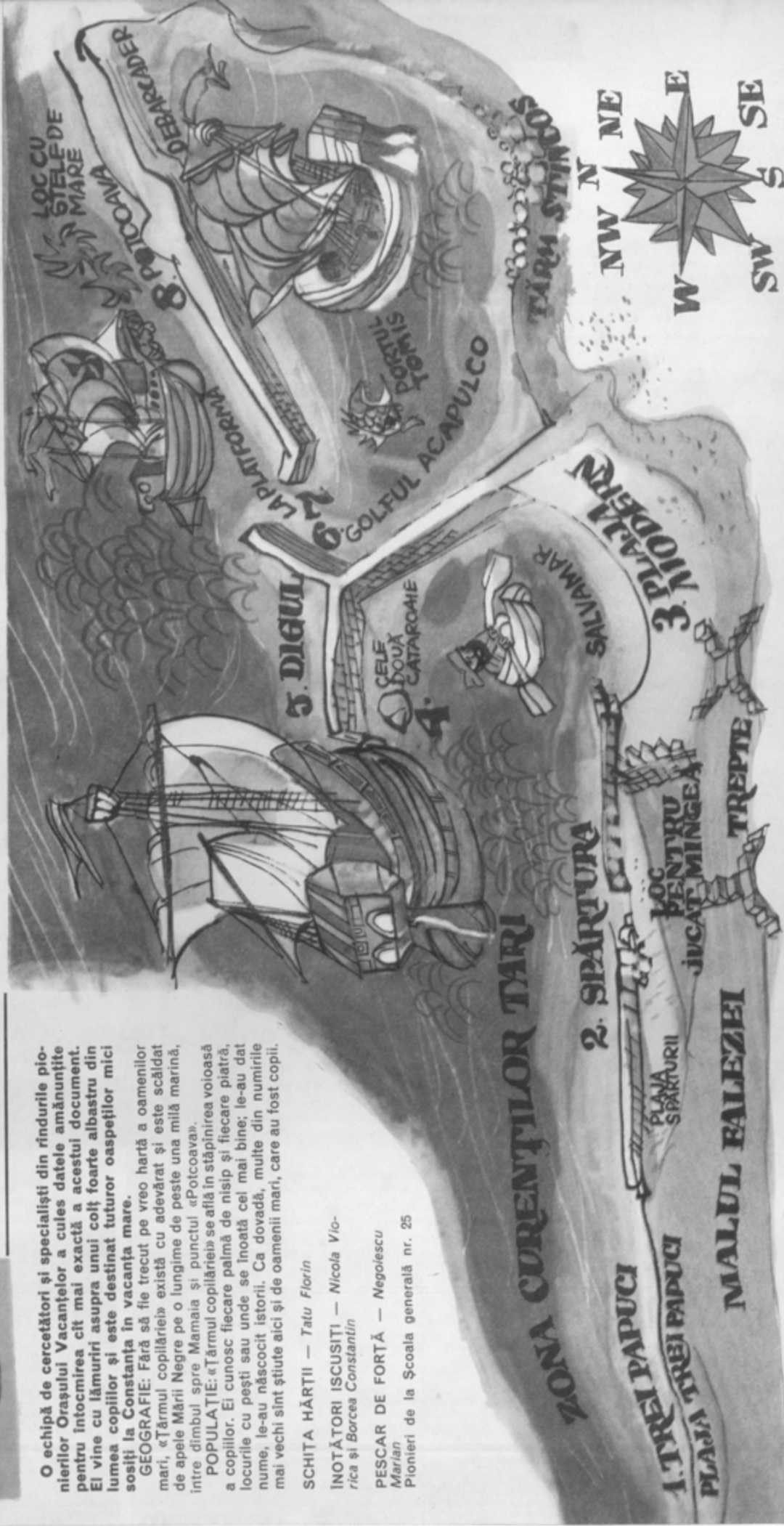
PESCAR DE FORTĂ — Negoiescu
Marian
Pionieri de la Școala generală nr. 25

1. **TREI PAPUCI** — Plajă micuță. Pînă la
50 m de mal, valurile verzi prezintă trei dungi
mai întinse, aproape cenușii. După uti-
mele cercetări ale înnotătorilor echipei, aceste
schimbări de culoare se datoresc unor gropi
afiliate pe fundul coastei. Nu sînt prea adînci,
dar e bine să rămînem pe mal: nisipul fin este
un bun material de construcție pentru castele
și cozonaci.

2. **SPĂRTURA** — Loc de joacă unde se
găsește și un teren cu iarbă moale, foarte ni-
merit la băut mîine. Din cauza surprîrii unui

ne interesează
antic, e mai recent, fusese gă-
sit nu știu unde; a luat și el
loc printre monedele, statue-
tele și celelalte lucruri de la
cercul nostru arheologic.

Cînd vin copiii vara în va-
canță pe litoral le arătăm co-
moara noastră, sîntem mîndri
cînd o privesc interesați.

3. **MODERN** — Plajă mare pentru toate
vîrstele, chiar pentru copiii de trei ani.

4. **DIGUL** — Dacă alungi în capătul lui și
priviști valurile, poți să-ți închipui foarte bine
că ești pe un vapor. Nu trebuie să coborîți însă
niciodată pe nisipul de lângă dig: este înșelă-
tor, se udă repede sub picioare și te poate
trage în vîrtă.

5. **CATAROGAIELE** — Două pietroale care
au făcut parte din dig și nu au fost acoperite
cu beton. Sînt puști din pricina scoicilor mari

și ascuțite, aruncate de mare acolo. În grotle
Catarogaielor, printre alge, se găsesc din bel-
sug garzi pentru monedă între orele 20 și
20.30 seara.

6. **PLATFORMA** — Mare parte din pes-
carii de aici au cam 11 ani. Unealta lor prefe-
rată este undița cu plută. Peștele serios se
prinde înăsa cu spotaștarul. E un fir lung de
peste 200 m, așa că poate ajunge cu cirigul
pînă departe în larg.

7. **ACAPULCO** — I se spune așa din cauza
înălțimii de pe care se aruncă în valuri înolă-
tori înecați. Distanța de sus pînă la apă este
de vreo 3 m.

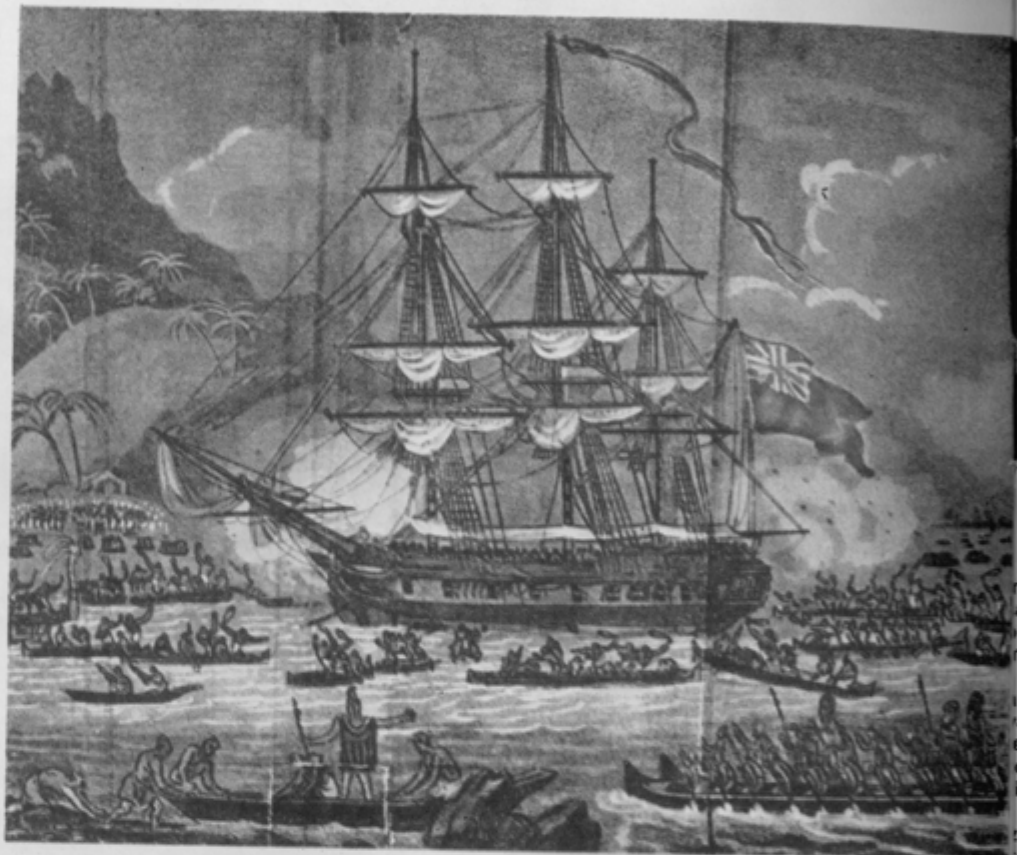
8. **POTCOAVA** — Prin apa el limpede ca
un cristal, poți să vezi crabii, eterele lui la
înnot ca scrumbile, barbuși și chiar etere de
mare colorate în roșu aprins. Și fără vizor în-
trezirești pe fundul mării strălucirea unui ni-
sip minunat, cu milioane de culori: nu este
nisip, ci sfîrșimăturile a nenumărate scoici.

TAHI

5

- 1 PRINTRE CELE DINTĂI INFORMAȚII DESPRE TAHITI, ADUSE «LUMII CIVILIZATE» DE CĂTRE NAVIGATORI, SÎNT CELE ALE CĂPITANULUI JAMES COOK, CARE POPOSEȘTE PE INSULĂ LA BORDUL NAVEI SALE ENDEAVOUR. (1769).
- 2 UNUL DINTRE TABLOURILE PICTORULUI GAUGUIN ÎI ÎNFĂȚISEAZĂ PE ACEȘTI MICI TAHITIENI AȘTEPTÎND SĂ SE ÎNFRUPTE DIN ROADELE PĂMÎNTULUI.
- 3 TOBELE BAT, CHITARELE CÎNTĂ. PE INSULĂ, AZI, E SĂRBĂTOARE.
- 4 PĂMÎNTUL, SOARELE, LUNA, VÎNTUL, OCEANUL, ÎNTREAGA MITOLOGIE PRIMITIVĂ APARE SUB CHIPUL ZEITĂȚILOR «TIKIS» ȘI A MARELUI ZEU TAAROA, CIOPLITE DE BĂȘTINAȘI CU MAESTRIE, UNEORI ÎN CÎTE UN TRUNCHI ÎNTREG.
- 5 GINGAȘELE FLORI, DIN CARE BĂȘTINAȘII ÎMPLETESC GHIRLANDE, ÎMPODOBESC ȘI ACEST CHIP DE COPILĂ TAHITIANĂ.
- 6 ÎN TAHITI MUNTELE VEȘNIC VERDE SE SĂRUTĂ CU MAREA VEȘNIC ALBASTRĂ.

1

7

- 3 se spune, în limba băștinașilor: «Țara paradisului și a luminii». Pe drept cuvînt! Celebrul navigator norvegian Thor Heyerdhal povestește că atunci cînd, pe vestita-i plută «Kon-Tiki», s-a apropiat de Tahiti i-au apărut în zare «palmieri zvelți, îngheșuindu-se prin toate vilcelele, de-a lungul țărmului și pe plaja aurie» și «munți albaștri, sălbatici și dantelați».
- 2

4

7 COCOTIERUL, CU SILUETA SA TIPICĂ, E UN FEL DE EMBLEMĂ A PLAJELOR OCEANICE. PENTRU BĂSTINASI, O IMPORTANTĂ AVUTIE. LEMNUL COCOTIERULUI OFERĂ MATERIAL DE CONSTRUCTIE, ORNAMENTE, COMBUSTIBIL. DIN FIBRELE NUCII DE COCOS SE FAC ÎMPLETITURI, TESĂTURI ETC. GOLITE DE CONȚINUT, NUCILE SERVESC DREPT VASE ÎN GOSPODĂRII. LAPTELE NUCII DE COCOS, PRECUM ȘI PARTEA CĂRNOASĂ A FRUCTULUI SÎNT GUSTOASE ȘI RĂCORITOARE. DIN NUCA DE COCOS, BĂSTINASIL FABRICĂ DIFERITE ULEIURI, ÎNDEOSEBI ULEIUL PARFUMAT CU FLORI, CU CARE FRUMOASELE TAHITIENE ÎȘI LUSTRUIESC BOGATUL LOR PĂR NEGRU.

lar nu mai puțin celebrul navigator francez Bougainville, scria în notele sale de călătorie că Tahiti are: «peisaje bogate, înveșmîntate în cele mai frumoase haine ale naturii».

Nucile de cocos, bananele, fructele arborelui de pline, trestia de zahăr, vanilia, cartoful dulce și alte fructe și gume tropicale pot fi culese aproape tot anul. Și peste tot, flori, flori, o bogăție de culori și miresme.

Locuitorii insulei Tahiti sînt polinezieni, populație răspîndită pe aproape toate cele peste 10 000 de insule ale Pacificului denumite de geografi Oceania. Oameni cu statură înaltă, cu pielea de culoare gălbuie-măslinie, tahitienii sînt prietenoși și primitivi. Copii ai naturii, ei au un simț artistic deosebit, fiind mai ales buni cioplitori în lemn. Sînt, de asemenea, buni pescari și navigatori.

Căpitanul James Cook, vestitul călător englez care a făcut — acum 200 de ani — ocolul lumii, a poposit și în Tahiti, stabilind cu localnicii legături de prietenie. Tupaia, un tînăr tahitian, i-a fost tîlmăc și călăuză în călătoriile sale în întreaga Polinezia.

Printre prietenii tahitienilor se numără și celebrul pictor francez Paul Gauguin (1848-1903), unul dintre inițiatorii picturii moderne, care a trăit mulți ani în Tahiti și în insulele vecine, pictînd acolo multe tablouri inspirate din viața simplă a polinezienilor.

Împreună cu alte insule din vecinătate, Tahiti face parte din arhipelagul Societății, cunoscut și sub denumirea de Polinezia franceză. Economia insulei este puțin dezvoltată, ea se bazează mai ales pe agricultură, mici meșteșuguri și producerea de obiecte pentru turiști; căci Tahiti, cu peisajele sale luxuriante și oamenii săi surizători, atrage, în fiecare an, călători din întreaga lume.

VAL TEBEICA

CULTUL FILATELISTULUI

Tara

Din streașina Carpaților și pină
La Vadul vechi al Dunării albastre,
Cetatea ce-o urcăm o să rămână
A libertății și-a dreptății noastre.

Căci scris ne e cu slove luminoase
Hrisovul strămoșesc din fund de ladă
Pe virfuri de săgeți, pe frunte oase,
Pe amfore, pe fier de plug și spadă.

Partidului ni-s inimile date.
Și-l vom urma pe drumuri triumfale
În orice zid e-o inimă ce bate
Acele ziduri n-or să se prăvale.

ADRIAN ULMU

CĂPITANUL LUI MIHAI-VODĂ V VITEAZUL

Scenariu: PETRE LUSCALOV

Desene: ALBIN STANESCU

REZUMAT. ÎNDEPTÎNDU-SE CĂTRE CRAIOVA CA SĂ GĂSEASCĂ LA BĂNIE SPRIJIN ÎMPOTRIVA OAMENILOR LUI ALEXANDRU VODĂ CARE I-AU PUS-
TIT MOSIA PĂRINTEASCĂ, TÎNĂRUL IONIȚĂ UDREA
SE ÎNTILNEȘTE CU UN SOL TRIMIS DE STROIE BU-
ZESCU TOT CĂTRE CRAIOVA. CA SĂ-L VESTEASCĂ
PE BANUL MIHAI, PRINTR-O SCRISOARE. CĂ AR FI
BINE SA FUGĂ DIN CRAIOVA, ÎNTRUCIT ALEXANDRU
VREA SĂ-L PIARDĂ. SOLUL LUI BUZESCU FIIND PE
MOARTE, IONIȚĂ PREIA SOLIA. LA UN HAN SE ÎN-
TILNEȘTE CU POPA STOICA-CEL CARE ÎNTRE DOUĂ
LITURGHII PUNEA MÎNA PE SABIE ȘI CARE VA DE-
VENI MAI TÎRZIU UNUL DINTRE VESTIȚII CĂPITANI
AI LUI MIHAI VITEAZUL. PE NEASTEPTĂTE, HANUL
E ÎNCONJURAT DE TRIMIȘII LUI ALEXANDRU.

2. Dați-ne scrisoarea lui Buzescu și vă lăsăm în pace. Altfel dăm foc hanului.

3. Iată răspunsul nostru.

4. Aprindeți hanul!

6. Feriți... Butoaiele...

7. Vino Ioniță. Acum e rîndul nostru.

9. Opriți-l! Opriți-l!

10. Scrisoarea... Au scăpat cu scri-
soarea...

11. Mare-i mila
domnului... Spre
Craiova.

(Va urma)

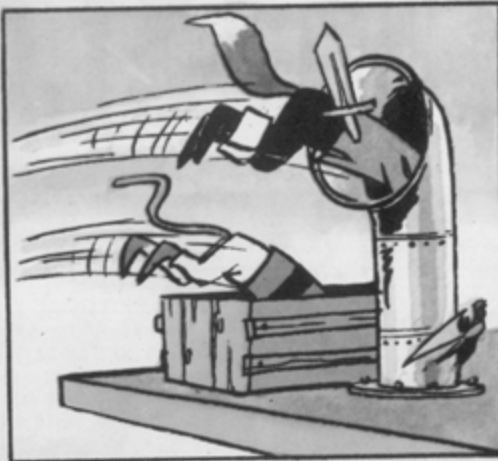

MAIMUȚA KIO

SCENARIU :
Al.O. Zotta

DESEN: RUSZ L.

NĂZDRĂVĂNIILE LUI PĂCALĂ

SCENARIU: TH. PREDESCU
DESEN: S. FLOREA

